

Arrest

nr. 214 460 van 20 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55a
9090 MELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 september 2018 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. LECOMPTE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op (...) geboren in Adhamiyah, Bagdad. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. U begon in 2007 te werken via een onderaannemer voor de Amerikanen op verschillende basissen. Al Qaeda viseerde u omwille van uw professionele activiteiten. U verliet Irak op 26 februari 2011 en diende op 18 maart 2011 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw verzoek legde u een identiteitskaart, een nationaliteitsbewijs, een overlijdensakte van uw zus, een aanbevelingsbrief van FOB Rustamijah, een document in verband met de verhuis van uw familie, een politierapport en een medisch rapport van uw broer, een rantsoenkaart en een woonstkaart voor.

Op 18 maart 2011 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) u de vluchtelingenstatus daar er geen geloof werd gehecht aan uw vluchtmotieven. U kreeg wel de subsidiaire bescherming toegekend op basis van de algemeen onveilige situatie in Bagdad.

Op 22 december 2016 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 maanden met uitstel voor vijf jaar, behalve de voorlopige hechtenis, wegens deelname aan een criminele organisatie van mensensmokkelaars waarbij het misdrijf werd gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare situatie waarin de vreemdeling verkeert en het wetens en willens deel uitmaken van een criminele organisatie.

Op 12 februari 2018 ontving het CGVS een brief waarin de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 31 mei 2018 kreeg u tijdens een persoonlijk onderhoud de gelegenheid om op het nieuwe element dat in aanmerking diende te worden genomen in verband met uw subsidiaire beschermingsstatus, in casu bovenvermelde veroordeling, te reageren en om redenen aan te halen die volgens u het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus zouden rechtvaardigen. U legde hierbij geen nieuwe documenten voor.

B. Motivering

Op 12/09/2011 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4 §c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door de vaststelling dat in uw regio van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het elven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken.

Artikel 55/4§2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4 § 1C) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf gepleegd heeft.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen dd.22/12/2016.

Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 9 maanden met uitstel voor vijf jaar, behalve de voorlopige hechtenis wegens deelname aan een criminele organisatie van mensensmokkelaars waarbij het misdrijf werd gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare situatie waarin de vreemdeling verkeert en wetens en willens deel uitmaken van een criminele organisatie.

Uit de motivering en de strafmaat van het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreffen. Zo werd er rekening gehouden met de verzwarende omstandigheden van het misbruik maken van de bijzonder kwetsbare positie van de slachtoffers en het feit dat van de activiteiten een gewoonte werd gemaakt. Bij de straftoemeting werd rekening gehouden met de schending van de redelijke termijn: indien deze niet was verstreken zou de hoofdgevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor vijf jaar behoudens een effectief gedeelte van 9 maanden gevangenisstraf zijn opgelegd.

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voor handen zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatuut wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 § 2 ingetrokken.

U werd op 31 mei 2018 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot het behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van uw status evenwel niet rechtvaardigen.

U beperkte zich immers tot de verklaring dat u reeds acht jaar in België woonde, dat u hier werkte en belastingen betaalde, Nederlands sprak en goed geïntegreerd en aangepast was. U heeft in België een leven opgebouwd en bent van plan om te trouwen. U zou nooit iemand iets aangedaan hebben en heeft niets misdaan. Uw aandeel in de mensensmokkelaffaire was volgens u beperkt en u werd naar eigen zeggen op een onrechtvaardige manier veroordeeld. In Irak zou u niemand meer hebben en uw leven zou er in gevaar zijn (CGVS 31/05/2018, p. 3, 4).

Geen van deze zaken doet evenwel afbreuk aan de vaststelling dat u definitief veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf en bijgevolg uitgesloten dient te worden van de subsidiaire beschermingsstatus waardoor uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken dient te worden.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, § 1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS peilde naar uw vrees bij een terugkeer naar Irak. U stelde dat u bij een terugkeer naar Irak geviséerd zou worden omdat u een soenniet bent en omwille van uw stamnaam. De problemen die u aanhaalde in het kader van uw eerste verzoek zouden verder nog steeds actueel zijn en u zou niemand meer hebben in Irak. Uw vader zou in 2014 om het leven zijn gekomen bij een aanslag op een moskee, uw moeder overleed in 2015 door de gevolgen van agressie die ze onderging en die u linkt met uw vroegere problemen. Uw broer H. (...) zou Irak hebben moeten ontvluchten in 2013 omdat hij als een soenitische officier werkzaam was bij een sjiiitische instantie en hij bij verstek werd veroordeeld (CGVS 31/05/2018, p. 5-8).

Wat betreft uw stelling dat u bij een terugkeer geviséerd zou worden omdat u een soenniet bent en omwille van uw stamnaam moet er worden opgemerkt dat u dit niet concreet kunt aantonen. Gevraagd naar de problemen die u in het verleden zou gekend hebben omwille van deze redenen stelt u dat jullie gediscrimineerd werden op de arbeidsmarkt. Dient echter te worden vastgesteld dat u in Irak kon werken en dat uw broer, aangezien hij blijkbaar officier was, zelfs werkzaam was voor de Iraakse overheid (CGVS 31/05/2018, p. 6, 7). Uw stelling dat u bij een terugkeer reeds op de luchthaven opgepakt zou worden omdat u soenniet bent relativeert u voorts zelf door toe te geven dat dit niet bij alle soennieten gebeurt. Uw claim dat dit wel bij u zou gebeuren omdat u acht jaar in het buitenland verbleef blijft een louter blote bewering (CGVS 31/05/2018, p.7, 8). Dit geldt eveneens voor uw bewering dat uw broer H. (...) diende te vluchten nadat hij bij verstek veroordeeld werd omdat hij als soenitische officier werkzaam was bij een sjiiitische instantie. Over deze voorgehouden kwestie geeft u daarenboven zelf aan dat er niet veel over weet wat de geloofwaardigheid van dit element uiteraard ondermijnt (CGVS 31/05/2018, p. 6). Uw vader overleed volgens uw verklaringen in 2014. Hij zou eerder zijn been hebben verloren toen hij gewond raakte bij een aanslag op een moskee. Ook dit blijft evenwel een blote bewering en volstaat, zelfs al zou uw vader daadwerkelijk het slachtoffer zijn geweest van een aanslag die in 2014 werd gepleegd op een moskee, niet om te concluderen dat u bij een terugkeer naar Irak daadwerkelijk persoonlijk geviséerd worden met het oog op vervolging of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming daar de aanslag klaarblijkelijk niet tegen uw vader of uw familie gericht was (CGVS 31/05/2018, p. 6). U beperkt zich verder tot vage verwijzingen naar de algemene situatie in Irak wat niet volstaat om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming omdat u soenniet bent en/of omwille van uw stamnaam (CGVS 31/05/2018, p. 6 – 8).

Wat betreft uw verwijzing naar de problemen die u in het verleden zou gekend hebben en die volgens u nog steeds actueel zouden zijn moet er allereerst worden opgemerkt dat deze reeds ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. U brengt heden geen elementen aan die deze vastgestelde ongeloofwaardigheid kunnen weerleggen. Uw stelling dat uw moeder om het leven kwam door agressie die ze onderging en die u linkt met uw vroegere problemen is een blote bewering die u op geen enkele manier kunt staven (CGVS 31/05/2018, p. 5, 6). De ongeloofwaardigheid van het asielrelaas dat u uit de doeken deed in het kader van uw verzoek om internationale bescherming wordt daarenboven bevestigd door de vaststelling dat u nu verklaart dat uw broer M. (...) reeds sinds 2007-2008 in Nederland verbleef (CGVS 31/05/2018, p. 6). Dit terwijl uw aan het CGVS in 2011 verklaarde dat al uw broers, behalve H. (...), in 2006 ontvoerd werden door het Mehdi leger en dat u sindsdien geen nieuws meer van hen had vernomen (CGVS 30/08/2011, p. 4). Deze vaststelling ondermijnt trouwens ook uw algehele geloofwaardigheid. Uw claim dat u in Irak niemand meer heeft kan allerm minst leiden tot de conclusie dat u hierom automatisch nood zou hebben aan internationale bescherming. U dient dit in concreto aan te tonen. Iets waar u niet in slaagt. U staakt deze bewering op geen enkele manier. U bent bovendien een volwassen man die over de nodige competenties beschikt om ook in Irak een leven te kunnen uitbouwen.

U kan aldus niet aannemelijk maken dat u bij terugkeer naar Irak een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging dient te vrezen zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. .

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn.. De sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdaddat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Rekening houdend met het geheel aan bovenstaande elementen is het CGVS van oordeel dat u mag teruggeleid worden naar Irak. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van de artikelen 49/2, 55/5/1 *juncto* 55/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), van *"het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing evenals verzoek tot het opnieuw onderzoeken van de aanvraag"* en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt vooreerst dat het CGVS de beslissing tot intrekking niet mocht nemen aangezien de feiten op grond waarvan hij werd veroordeeld dateren van na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS had moeten oordelen naar het tijdstip van de toekenning en niet naar het tijdstip van de intrekking. Verzoeker stelt dat de beoordeling op grond van artikel 55/5/1, § 2 *juncto* artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet enkel betrekking heeft op de beoordeling van de feiten op het ogenblik van de toekenning van de subsidiaire bescherming en niet van latere feiten. Volgens verzoeker behandelde het CGVS het temporeel element van de feiten niet.

Evenmin beoordeelde het CGVS volgens verzoeker de aard van de feiten en de vraag of deze een uitsluiting rechtvaardigen. Het CGVS was niet in staat te duiden de hoeveelste beklagde verzoeker was en kon de correcte kwalificaties en tenlasteleggingen niet benoemen. Derhalve was er geen ernstig onderzoek. Er is geen enkele motivering waarom de feiten en veroordeling een intrekking zouden rechtvaardigen. Het CGVS diende te motiveren waarom de concrete elementen die aanleiding gaven tot de veroordeling dermate ernstig zijn dat zij een uitsluiting zouden hebben gerechtvaardigd op het moment van de initiële beslissing (hetgeen niet kan want de feiten zijn van latere datum). Verzoeker bevestigt dat hij de 14^e beklagde was en dat hij werd veroordeeld. Uit de bestreden beslissing blijkt dit echter niet. Er wordt enkel vermeld dat er een straf van 18 maanden zou zijn uitgesproken indien de redelijke termijn niet was overschreden. Verzoeker stelt dat het CGVS deze redelijke termijn ook in overweging moest nemen. De feiten dateren van 2011 en 2012 en sedertdien zijn er geen nieuwe feiten bekend, vormde verzoeker geen gevaar voor de maatschappij of openbare orde en heeft hij zich perfect verder geïntegreerd. Bij de evaluatie van het gevaar en de intrekking had het CGVS dit mee in overweging moeten nemen.

Verzoeker stelt verder dat het CGVS manifest naliet een ernstig onderzoek te verrichten naar de verenigbaarheid met de artikelen 48/3 en 48/4. Verzoeker uit kritiek op de gehanteerde verslagen. Tevens stelt hij in Irak geen mogelijkheid tot verblijf te hebben. Voorts stelt hij dat niet de plaats van oorsprong werd onderzocht maar wel een volkomen andere regio. Er is geen motivering waarom de situatie in Bagdad werd in overweging genomen.

Verzoeker betoogt tot slot dat de Vreemdelingenwet in een termijn van 60 dagen voorziet binnen dewelke het CGVS kan overgaan tot de intrekking. Gezien deze termijn niet werd nageleefd kon de bestreden beslissing, ook in functie van de rechtszekerheid, niet langer worden genomen en kon het CGVS niet overgaan tot een intrekking.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Verzoeker duidt niet hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft en toont niet aan hoe zijn rechten van verdediging *in casu* zouden (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt

dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1° luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn; (...)”

Artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

3.4. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig deze bepaling trekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus in onder meer ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, § 1, c) uitgesloten wordt of had moeten zijn. Dit is het geval wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een vreemdeling een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Verzoeker stelt dat het CGVS *ratione temporis* niet (langer) bevoegd was om de bestreden beslissing te nemen omdat de wettelijk bepaalde termijn van 60 (werk)dagen was overschreden. In dit betoog kan verzoeker echter niet worden gevolgd.

Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat in de bestreden motivering nergens gesteld of aangegeven wordt dat de bestreden beslissing het gevolg zou zijn of zou zijn genomen als reactie op de vraag van 8 februari 2018 vanwege de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot intrekking van verzoekers subsidiaire beschermingsstatus.

Verder dient te worden gewezen op het artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel, dat een weerslag vormt van het voormalige artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet dat werd ingevoegd bij wet van 10 augustus 2015, verleent aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken. De voormelde bepaling behelst in hoofdte van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de autonome bevoegdheid om, op eigen initiatief, over te gaan tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Er is geen wettelijke bepaling die de uitoefening van deze bevoegdheid beperkt in de tijd of bindt aan een termijn. Omtrent de mogelijkheid tot intrekken door verweerder *ratione temporis* kan ook dienstig worden verwezen naar de Memorie van Toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 (BS, 24 augustus 2015) tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Voormelde wet wijzigde onder andere artikel 49/2, § 4 van de Vreemdelingenwet en voegde artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet in. De Memorie van Toelichting stelt: *“Het is hier bovendien van belang te benadrukken dat het CGVS zonder beperking in de tijd, op eigen initiatief, kan overgaan tot de intrekking van eender welke status van internationale bescherming, en dit voor welk wettelijk motief dan ook”* (Parl. St. Kamer, 2014-2015, 1197/001, p.12).

Dat er, zoals *in casu*, een vraag tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gesteld door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en dat de termijn van 60 werkdagen voorzien in artikel 49/2, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet is overschreden, verhindert aldus niet dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nadien, op eigen initiatief en op grond van de voormelde, aan hem verleende autonome bevoegdheid, besluit om de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoeker om internationale bescherming in te trekken.

In zoverre verzoeker daarnaast tracht te laten uitschijnen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van voormelde bepaling niet mocht overgaan tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van feiten die plaatsvonden na de initiële toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, kan verder worden opgemerkt dat ook dit betoog niet kan worden gevolgd. Uit de memorie van toelichting bij genoemd artikel blijkt immers dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus niet alleen moet intrekken wanneer *a posteriori* blijkt dat een van de uitsluitingsclausules op de vreemdeling had moeten worden toegepast tijdens de asielprocedure, doch tevens als hij onder dergelijke uitsluitingsclausules valt na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (*Parl. St. Kamer, 2014-2015, nr. 54-1197/001, 26*).

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

“Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken.

Artikel 55/4§2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4 § 1C) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf gepleegd heeft.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen dd.22/12/2016.

Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 9 maanden met uitstel voor vijf jaar, behalve de voorlopige hechtenis wegens deelname aan een criminele organisatie van mensensmokkelaars waarbij het misdrijf werd gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare situatie waarin de vreemdeling verkeert en wetens en willens deel uitmaken van een criminele organisatie.

Uit de motivering en de strafmaat van het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreffen. Zo werd er rekening gehouden met de verzwarende omstandigheden van het misbruik maken van de bijzonder kwetsbare positie van de slachtoffers en het feit dat van de activiteiten een gewoonte werd gemaakt. Bij de straftoemeting werd rekening gehouden met de schending van de redelijke termijn: indien deze niet was verstreken zou de hoofdgevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor vijf jaar behoudens een effectief gedeelte van 9 maanden gevangenisstraf zijn opgelegd.

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voor handen zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatuut wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 § 2 ingetrokken.

U werd op 31 mei 2018 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot het behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van uw status evenwel niet rechtvaardigen.

U beperkte zich immers tot de verklaring dat u reeds acht jaar in België woonde, dat u hier werkte en belastingen betaalde, Nederlands sprak en goed geïntegreerd en aangepast was. U heeft in België een leven opgebouwd en bent van plan om te trouwen. U zou nooit iemand iets aangedaan hebben en heeft niets misdaan. Uw aandeel in de mensensmokkelaffaire was volgens u beperkt en u werd naar eigen zeggen op een onrechtvaardige manier veroordeeld. In Irak zou u niemand meer hebben en uw leven zou er in gevaar zijn (CGVS 31/05/2018, p. 3, 4).

Geen van deze zaken doet evenwel afbreuk aan de vaststelling dat u definitief veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf en bijgevolg uitgesloten dient te worden van de subsidiaire beschermingsstatus waardoor uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken dient te worden.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan.

Dat het CGVS niet in staat was om te duiden de hoeveelste beklaagde verzoeker was en de correcte kwalificaties en tenlastelegging niet kon benoemen, vormt een loutere en aperte miskenning van de inhoud van de bestreden beslissing. Uit de motieven in deze bestreden beslissing blijkt, te meer nu verzoeker uitdrukkelijk bevestigt dat hij de veertiende beklaagde was en nu uit het verzoekschrift blijkt dat de strafmaat die door verweerder wordt vermeld de juiste is, immers dat er door verweerder weldegelijk en op correcte wijze wordt verwezen naar de voor verzoeker relevante passages uit het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen van 22 december 2016 (administratief dossier, map ‘landeninformatie’). Daarbij wordt in de bestreden beslissing melding gemaakt van de correcte tenlasteleggingen (in het arrest van het Hof van Beroep tenlastelegging A.III en I. genummerd) ten

aanzien van verzoeker en de jegens hem uitgesproken straffen. Eveneens wordt daarbij in de bestreden beslissing, dit in strijd met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, weldegelijk en met recht gemotiveerd dat en waarom de door verzoeker gepleegde feiten als ernstig misdrijf dienen te worden gekwalificeerd.

Dat de feiten reeds dateren van de periode 2011-2012 en dat verzoeker sedertdien geen andere ernstige feiten meer zou hebben gepleegd of hiervoor niet werd veroordeeld, doet verder op generlei wijze afbreuk aan de vaststelling dat hij zich heeft bezondigd aan het plegen van een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet. Evenmin wordt aan dit gegeven afbreuk gedaan door de vaststelling dat hij zich sedertdien verder zou hebben geïntegreerd in België en geen verder gevaar vormde voor de openbare orde.

Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, 1° *juncto* artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet terecht besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker.

3.5. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden op grond van artikel 55/5/1, § 1 of § 2, 1°, een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker poneert dat het CGVS geen onderzoek zou hebben gevoerd naar de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de voormelde artikelen, dient te worden vastgesteld dat dit andermaal een loutere en aperte miskenning vormt van zowel de inhoud van de bestreden beslissing als deze van het administratief dossier. In de bestreden beslissing worden aan voormeld advies en aan de hand van de stukken opgenomen in het administratief dossier immers maar liefst drie pagina's besteed.

Verzoeker poogt het door het CGVS verstrekte advies daarnaast inhoudelijk aan te vechten. De Raad verwijst te dezen echter naar rechtspraak van de Raad van State waarin met betrekking tot het advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 het volgende werd gesteld:

“Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als instrumentum, het is te onderscheiden van die beslissing als negotium. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling” (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Het voormelde advies, verstrekt door de commissaris-generaal, is in het kader van onderhavige beroepsprocedure aldus niet aanvechtbaar.

Het voorwerp van onderhavig beroep dient zich te beperken tot de beslissing tot intrekking van de initieel aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° *juncto* artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet. Een nieuwe beoordeling van de initiële weigering van de vluchtelingenstatus en/of de verklaarde actuele nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kan dus niet het voorwerp uitmaken van huidige beroepsprocedure. Verzoeker is gehouden om eventuele nieuwe elementen dienaangaande kenbaar te maken via de geëigende procedure, zijnde een nieuw verzoek om internationale bescherming.

3.6. Gelet op het voorgaande, dient de intrekking van verzoekers subsidiaire beschermingsstatus te worden bevestigd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT